

Sygn. akt VII U 3/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej - Więsyk

Protokolant - starszy sekretarz sądowy Wioletta Wójtowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2016 roku w Lublinie

sprawy J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o emeryturę

na skutek odwołania J. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 26 listopada 2015 roku, znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala J. J. prawo do emerytury od dnia (...)

Sygn. akt VII U 3/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. J. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. J. domagając, się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w (...) SA w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

J. J. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających, w tym żadnego okresu stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Na dzień złożenia wniosku o emeryturę był członkiem OFE (raport – k. 30 a.e.), w dniu(...) r. złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE za pośrednictwem ZUS na budżet państwa (k 36 a.s.).

J. J. został zatrudniony w Wojewódzkim(...)w B. z dniem 3 listopada 1975 r., na podstawie umowy o pracę, na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy i powierzono mu obowiązki telemontera (umowa o pracę – k. 3 a.o. – k. 24 a.s.).

Z dniem 1 sierpnia 1982 r. stanowisko wnioskodawcy zostało określone jako „starszy telemonter”, a z dniem 1 stycznia 1984 r. jako „nadzorca” i z dniem 1 kwietnia 1992 r. ponownie jako „telemonter” – a.o. – k. 23 – angaże).

Skarżący był zatrudniony w Oddziale(...) – (...) M.. Wykonywał pracę w zespole od 6-9 telemonterów. W zakres jego obowiązków wchodziło m.in.:

- usuwanie uszkodzeń w sieci telekomunikacyjnej, kablowej, drutowej, kanalizacji telefonicznej i urządzeń abonenckich na terenie RT w M.,
- konserwacja i remonty linii napowietrznych, podziemnych linii kablowych, kanalizacji telefonicznej oraz urządzeń z linii związanych,
- wykonywanie instalacji, konserwacji i drobnych napraw stacji abonenckich, instalacji,
- dokonywanie przeniesień oraz likwidacji stacji abonenckich (zakres czynności – a.o. – k. 23).

Wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku telemontera do dnia 31 maja 2001 r. Skarżący w trakcie zatrudnienia pracował przy układaniu kabli telefonicznych o różnej średnicy, z czym wiązało się wykopanie rowu, ułożenie kabli, wykonanie złączy i zasypywanie. Pracował również przy montażu i konserwacji linii napowietrznych, telefonicznych, wtedy praca odbywała się na słupach. Pracował przy pomocy kombinerek, urządzeń gazowych, benzynowych zwanych lampami, które służyły do zrobienia złączy. Łączenie polegało również na lutowaniu, wydzielaly się opary ołowiu.

Praca odbywała się w zmiennych warunkach atmosferycznych, w kontakcie z gazem. Często na wysokości i trwała 8 godzin dziennie (zeznania wnioskodawcy – k. 13-14, 42v, zeznania świadka L. H. – k. 41v-42).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Dokumentacja zgromadzona w aktach osobowych wnioskodawcy z (...) była autentyczna, pochodziła od pracodawcy. Jednakże treść znajdujących się tam angaży pozostawała w sprzeczności z treścią zeznań wnioskodawcy i świadka, którzy zaprzeczyli, aby wnioskodawca wykonywał prace nadzorcy, podkreślając, iż jego obowiązki sprowadzały się do pracy telemontera.

Z tego względu Sąd odmówił dania wiary tym dowodom w zakresie w jakim były sprzeczne ze wskazanymi zeznaniami.

Przesłuchany w sprawie świadek to osoba obca dla wnioskodawcy.

L. H. pracował w (...) od 1983 do 2001 roku, na stanowisku telemontera. Świadek pracował wspólnie z wnioskodawcą i miał możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawał logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie było w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie pracy. Zeznania te zostały uznane za wiarygodne.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy:

- od dnia 3 listopada 1975 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku (23 lata, 2 m-ce i 28 dni) – dział VIII poz. 20 praca przy montażu, konserwacji i remontach linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych w wykazie, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 23 lat, 2 miesięcy i 28 dni, a z dniem 4 lipca 2016 roku złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE za pośrednictwem ZUS na budżet państwa (pismo – k. 36).

Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić J. J. prawo do emerytury od dnia (...)roku zgodnie z treścią art. 100 ust. 1 powołanej ustawy, który stanowi, iż prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.